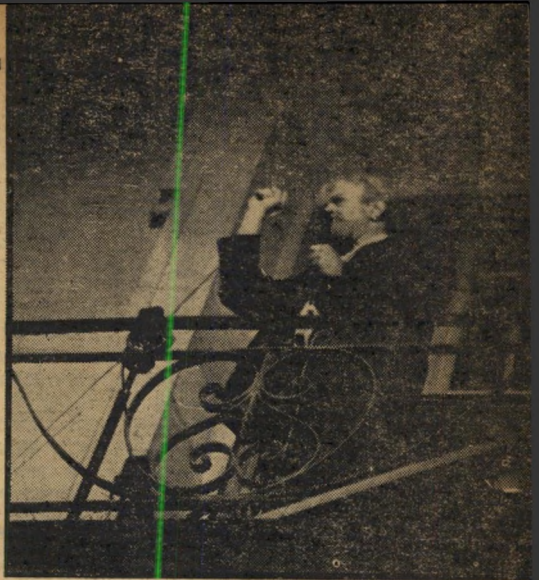

יש לנו מדינה!
ברק ברינקמן, שהוא ל"ג קוב, מבשר לעם, כי עצרת האו"ם החליטה על הקמת מדינה יהודית.

פחות. זה מיד מעלה את התקציב בחצי-מיליון לירות. כי שם אין קונצנים. רוצה שיעבדו בשבילך — שלום אבל פה. ברך השם, יש קונצנים. כל מה שצריך לזכור, זה שיש לך עסק עם נייטיבס. ממבט ראשון אפשר לחשוב שהם שונים מ' הנייטיבס של אוגנדה או פרס. אבל זה רק למראית-עין. השיטה לטפל בהם מבוססת על אותו עקרון.

מה עשה סטאנלי הגדול כשרצה לרכוש בני שבט זולו? חילק להם דולארים? האהא! מה יודעים הנייטיבס על דולארים? הוא נופף לנגד עיניהם כמה חרונים ותכשיטי זכוכית- צבעוניים. ערכם אמנם אפסי, אבל בעיני הנייטיבס זהו פתיון משגע. נוטלים, איפוא, את אותו העקרון, ומתאימים אותו למנטליות הישראלית. כאן האנשים כבר יותר סופיסטיקייטד, וחרונים צבעוניים לא יוציעו אותם מדעתם. אבל ינופף מישו ששה כרטיסי טיסה לאמריקה — 20 אלף איש ירוצו כמו כלום מן ועד באר-שבט ועד מיגרש הרוסים.

הקוס-פוקוס — והעיסקה גמורה. מכיון שכל המדינה מתרפסת לרגליך כמו סטטיסט עלוב, אפשר לתת לקונץ של כרטיסי-טיסה דפוסים ממלכתיים. זה נורא עושה רושם כאן, הדפוסים הממלכתיים. הרעיון גאוני בפשטותו: מסריטי אסטודוס יגרילו ששה כרטיסי טיסה לניו-יורק ותורה, בין אלה שיהיו נוכחים במיגרש הרוסים לצורך צילומי אסטודוס. את זכות ההשתתפות בקונץ זה אפשר לקנות בלירה אחת, באמצעות מיפעל הפיס. 20 אלף איש, פירושו 20 אלף כרטיסי-הגרלה של מיפעל הפיס, שהם 20 אלף לירות. מיפעל הפיס יחלק פרסים כספיים של כמה אלפי לירות והיתרה

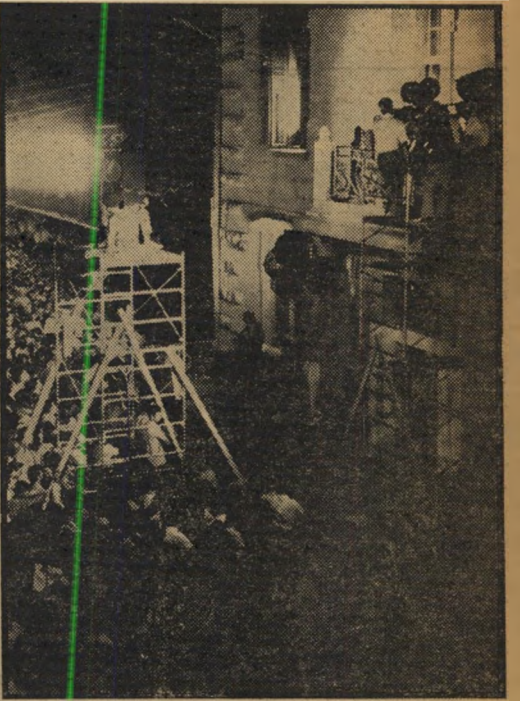
זה אור של ארבעה ימים! מקום ליד האורות היה רק לכמה מאות, לא ל-20 אלף, והדוחק התחיל להיות רציני. נקראו שוטרים לעזרה. הם לא היו סטטיסטים חלילה, ואת זכותם להיות נוכחים שם לא רכשו תמורת לירה. הם סיפקו פרמינגר את הסדר הציבורי שכל אורח רשאי לתבוע מנציגי החוק, ולכן, לא עמדו איתם על המקח. חוץ מזה, כל העסק התנהל בבניין מתוו המשטרה וחצרו, ולשוטרים היתה כל הזכות להרגיש את עצמם בבית. הם דחפו אותנו ובעמל רב הצליחו לשמור על רחבה נקיה מאדם, מתחת למרפסת הגורלית. מעל למרפסת זו ינאם בעוד שעה ברק ברינקמן, הוא לי ג'י קוב, הבוס הגדול של ההגנה. הוא יודיע לעם המצטופף בציון כי סוף-סוף יש לנו מדינה. בינתיים עומדים שם טכנאים ועוזרי-עוזרים. אחד מהם מודיע, באנגלית לתוך המיקרופון: „אני צריך 400-300 ברחבה.“ מיד מתירה המשטרה את השרשרת, וכמה מאות שחקני קולנוע דוהרים בפראות אל תוך הרחבה הריקה. כאן נימצא ממש בחזית הקדמית, ישר מתחת לעיניה של המצלמה הי- שחורה. המאוששים, שהגורל העיוור העלה אותם לפתע למעמד של כוכבים התיישבו בניחותא על מעקה האבן, מס' ביב לחצר המרוצפת. לא לכולם היה מקום, אבל הסתדרו. „סלק את הרגליים שלך!“ קרא גבר צעיר, לבחור שעמד מאחוריו על המעקה הצר. „נוח לי כאן“, השיב העומד. „סלק את הרגליים או שאני אסלק אותם בשבילך!“ „נראה אותך!“

סיני'מה בלאש בירושלים

ני שחקן קודמני, ואני יכול להוכיח זאת שחור על גבי לבן. יש לי חווה רשמי עם חברת קרלייל רחובות בע"מ, זו המסריטה את אסטודוס. הנה תנאי החוזה: „המוכ"ז של כרטיס זה (זה אני) יהיה נוכח על מיגרש הרוסים בירושלים ביום 23.5.1960 בכל זמן שהוא בין שעה שמונה בערב לבין מחצית שעה אחר חצות של אותו יום, וירשה לחברת קרלייל רחובות בע"מ — להלן החברה — לאלמו לצרכי הסרט אסטודוס... המוכ"ז (זה אני) מסכים להישמע על ההוראות בעת היותו על המיגרש האמור... משרד החברה נמצא במכון ויצמן למדע, רחובות.“ ועוד סעיפים כהנה וכהנה, המסדירים את יחסי-העבודה ביני לבין חברת קרלייל רחובות בע"מ. מה שאלתם? כמה קיבלתי? ובכן, ככה זה: אינני כוכב, אתם מבינים, ואי אפשר ליצות להתעשר כבר מן הסרט הראשון... כמה בכל זאת קיבלתי? לא, זה אינו סוד. אני גם לא מפתח ממש

מאת שלום כהן

הכנסה. אני מוכן בהחלט לגלות, אבל לא תצחקו ממני? באמת שלא? ובכן, לא קיבלתי כלום. להיפך, אני הוא ששילמתי כדי שאסכים שיעלמו אותי בסרט. לא הרבה, רק לירה אחת. אבל, באמת, מה זאת לירה ביני לבין פרמינגר? תארו לכם שהוא היה צריך לשלם לכל מי שמשתתף בסרטו, לאן היה מגיע? היה צריך הון תועפות בשביל זה. קחו, למשל, את אותה הסצנה ההמונית שבה השתתפתי, במיגרש הרוסים. אני לא הייתי היחיד. השתתפו בה למעלה מעשרים אלף איש. 20004 ליתר דיוק. אני, לי ג'י קוב, מאיר וייסגל, איזה שני שחקנים לא-כילך-חשובים מהוליבורד, ועוד 19399 נייטיבס — זה אנשים מקומיים, אתם יודעים — ששילמו לירה אחת בשביל שישתפו אותם בסרט. באמריקה, למשל, אם היו צריכים להסריט סצנה כזו, היו צריכים להזמין אנשים בלשכת העבודה. 10 דולאר לאיש, לא

הצוות בפעולה
על אחת הבמות הנעות, שעה שזרקוק שאיר את התמונה מסול. מצלמות אחרות התרכזו על הקהל הרב.

למעלה מעשרים אלף איש שילמו מכספם עבור הזכות

נוכח קריאת-התגר קם הגבר הצעיר ופנה אל הפולש, שהניף את ידיו לפווה הקלאסית של מתאגרף. לפתע ננעץ מבטו של הפולש בורועותיו של הגבר שישב. הן היו שתיהן קטועות. הצעיר מילמל במבוכה: „סלח לי, לא ראיתי.“ והסתלק.

פז ניומן ברה

מן המרפסת ניתנה פקודה חדשה: „עוד 400-300 ברחבה.“ והופ — עוד 400-300 ברחבה, עד שגם פה מתחיל להיות צפוף. מבעד לחלון נראה ראש קירח: אותו הגדול סוקר את צבאו. עוד מעט יהיה הכל מוכן להסרטה. אל החצר מגיעים בניתים היום של קריאות-הידר נרגשות, הבוקעות מן החדר שמאחורי המרפסת. שם מסריטים סצנה נרגשת: מנהיגי הישוב שומעים ברדיו את תוצאות ההצבעה ההיסטורית באו"ם, על חלוקת ארץ-ישראל, ומדי פעם הם פורצים בקריאות-הידר נרגשות. כל קריאת-הידר מבשרת

תלך לקופתו, לכיסוי טירחתו. כך כולם מקבלים משהו: פרמינגר מקבל המונים תמורת השקעה אפסית של ששה כרטיסי-טיסה, מיפעל הפיס מקבל כמה אלפי לירות עבור שירותו האדיב, וההמונים מקבלים — — —!

אור שר 4 ימים

כך הגענו למיגרש הרוסים. בחוזה השכירות שלי נאמר שעלי להיות שם החל בשעה שמונה בערב. אבל כעובד בעל-מזפון, הגעתי לשם בשבע-ושלושים. הקדימו אותי כ- 3000 קוליות, שהתחפשו לכל שדרות העם: סוחרים, פקידים, פועלים, תינוקות וזקנים. דם השחקנים זרם מלוא-העוצמה בעורקיהם: הם רצו להתקרב ככל האפשר לורקוריה-הענק. אחד מהם אף סיפר בניחותא מעשה שהיה בעכו, כאשר צילמו שם אנשי פרמינגר. ערבי התפעל מן הורקורים: „חאלה, זה יותר מאור יום!“ וחברו השיב לו במומחיות: „טיפש!